

(Yeraltı Devrimci Anarko-kapitalist Hareketinin First cell manifestosunun yaklaşmakta olan ikinci baskısından alındığı gibi, ABD)

15 Ağustos 1979

"DEVİRİM" FİKRİ, GÜCÜN BAŞLATILMASINA KARŞI ÖZGÜRLÜKÇÜ YASAĞA AYKIRI DEĞİL MİDİR? ÖYLEYSE, ANARKO-KAPİTALİST BİR DEVİRİM, BAŞARMAK İSTEDİĞİ FELSEFİ SİSTEMİ YOK ETMEZ Mİ?

Devrim bizim için hakların ihlal edilmesini gerektirmez ve bu temel etik sorudur. Devletin şiddetine karşı meşru müdafaamızda güç kullanımını bir güç başlangıcı olarak görmüyoruz. Devleti yöneten bireyler sürekli ve sistematik olarak haklarımızı ihlal ediyor. Yaptıkları eylemlerle ve açıkça ifade ettikleri niyetleriyle, makul bir şüphenin ötesinde, geniş çapta soygun, gasp, kölelik ve cinayetten vazgeçme isteksizliği gösterdiler. Bu nedenle, hükümetleri yöneten kişilerin, kurbanlarının misilleme güç kullanımından dokunulmazlık iddiasını ahlaki olarak yitirmiş olmaları, herhangi bir rasyonel gözlemciye tamamen ve tartışılmaz bir şekilde açık olmalıdır.

Temel insan haklarına kavuşmak için gerekli bir çatışma olarak devrim fikri, Britanya İmparatorluğu'na karşı Amerikan bağımsızlık savaşında ortaya çıkmıştır. O zamandan beri, bu kavram çoğu zaman kötüye kullanılmış ve yanlış uygulanmıştır, ancak insanların bir yönetim gücü tarafından ahlaksız güç kullanımına zorla karşı çıkma konusunda devredilemez bir hakka sahip oldukları temel fikri, zamanın testinden kurtulan temel fikirdir. Kurumların karmaşasına, işlenen korkunç aşırılıklara ve birçok "devrimin" trajik sonuçlarına rağmen, bireysel egemenliği bir yönetim düzenine karşı misilleme fikri, Amerikan Devrimi'nin eşsiz icadı ve son iki yüzyıldaki dünya siyasetinin itici gücü olmaya devam ediyor.

Devletin silah zoruyla devrilmesi, sadece aynı kurumları yeni yöneticilerle sürdürme isyanı olarak değil, insan hakları teorisinde etik felsefi keşfin gerektirdiği temel bir siyasi değişim olarak özgürlükçü bir olgudur. Devrim, isyanın karşıtı olarak, özgürlükçü bir buluştur. Dolayısıyla tarihsel trajedi, kendi başına bir devrim değil, özgürlükçülerin temerrüdü ile kolaylaştırılan felsefi gericiler tarafından fikrin gasp edilmesidir.

Çağdaş devrimci faaliyet, on yedinci ve on sekizinci yüzyıl Avrupa'sında keşfedilen doğal haklar teorisinin ilerici sonucudur. Marksistler ve diğer neo-feodal gericilerin çarpıtmalarına ve kaba suistimallerine rağmen, devrim bir şekilde ya da başka bir şekilde Devlet nihayetinde kaldırılana kadar devam edecektir. Doğal haklar teorisinin nihai mantıksal sonucu, mutlak kişisel egemenliği, tüm devletçi kurumların kaldırılmasını kesin olarak talep eden ve egemen sınıfa karşı uzlaşmaz bir devrimci savaş ilan eden anarko-kapitalizmdir.

Liberterler, dünya devrimci güçlerinin tek meşru liderleri olarak rollerinden kaçıp muhafazakarlarla ve artık arşivci unsurlarla (fiili muhafazakarlar) tatsız bağılıklarını sürdürdükleri sürece, doğal ve gerekli bir süreçteki rollerini asla geri kazanamayacaklardır. Devlet iktidarı ve işleyişine kaçınılmaz biçimde eşlik eden çelişkiler ancak reform yoluyla değil devrim yoluyla çözülebilir. Devlet iktidarını istikrara kavuşturan her reform sadece baskıyı yeniden düzenler ve egemen sınıfın düzenini yeniden dağıtır - sonuç her zaman başka bir biçimde devletçiliktir. Bu nedenle, devrimci bağlamı olmayan reform uğruna yapılan reform, ezilenlere ihanet anlamına gelmektedir.

Egemen sınıf haklı misillemeden kaçır ve şiddet aygıtı bozulmadan kalır. Bu nedenle devrim devam etmelidir. Muhafazakar reformizm, gerçek liberter gerekliliklere karşı bir lanettir.

Devleti ve yeni egemen sınıfları yeniden tesis eden sosyalist "devrime" özgürlükçü aydınların tarihsel temerrüdü ile izin verilir ve doğurulur. Bu temerrüdün devamı utanç verici bir trajedir. Her ne kadar bireysel özgürlükçüler sol "devrimcilerin" eylemlerinden sorumlu olmasalar da, devrim seçeneğini nesnel olarak ele alamayan özgürlükçü entelektüel gelenek derinden hatalıdır. Önde gelen entelektüellerin bu konudaki sessizliğinin devam etmesi, sinirin başarısızlığını ya da daha da kötüsü, gerçek bir anarko-kapitalist davaya olası kasıtlı bir ihaneti teşkil etmektedir.

Tüm bireylerin meşru haklarına tutarlı bir şekilde saygı duymaya ve Devleti yıkmanın temel amacına adanmış devrimci bir örgüt tarafından uygulanan devrim, masumlara zarar veren terör eylemlerini içermez. Devrim cerrahi hassasiyetle yapılabilir ve yapılmalıdır. Ancak yanlışlıkla masum yoldan geçenlere zarar verme olasılığı, askeri ve politik hedeflere ulaşmak için uygun hedeflere yönelik genel saldırı arayışını engellememelidir. İnsan girişiminin hemen hemen her alanı, yapana ve başkalarına karşı bazı potansiyel riskler içerir. Bununla birlikte, risk önemli bir ahlaki argüman değildir ve daha da azı, gerekli bir faaliyetin sürdürülmesine karşı etik bir ihtiyati tedbir teşkil eder. Masum yoldan geçenler de dahil olmak üzere ölümcül kazalar meydana gelebileceği için tehlikeli sanayi faaliyetlerini genel olarak ahlaksız ilan etmeyeceği gibi, tüm savunma, doğal hakları düzeltici, devrimci faaliyet kategorisini mantıksal olarak ahlaksız olarak ilan edemez. Aslında bu, özgürlükçü entelektüel hareketin şimdiye kadar yapma eğiliminde olduğu şeydi.

Hareket içinde, argümanımızı geçerli bir argüman olarak isteyerek kabul etse de, devrimci güç uygulamasının katılımcıların karakterini daha kötüsü için değiştireceğine dair duygusal bir meydan okuma sunan bazı kişiler. Güç kullanımının - Devlete karşı savunma ve misilleme için bile olsa - özgürlükçü bir yaşam biçimi için gerekli olan barışçıl ve üretken niteliklere aykırı bir şiddet zihniyeti doğurduğunu savunuyorlar. Bu nedenle, bir eleme süreciyle kitle eğitimi ve siyasi reform dışındaki herhangi bir dersi - uyuşukluklarına ve orta sınıf özlemlerine mükemmel biçimde uyan bir eylem biçimi — etkili devlet karşıtlığının doğal ve mantıksal gereklerini değil - mantıksal olarak dışlarlar. Bu konumun derin bir yanlışta olduğunu ve ancak özgürlükçü bir medeniyetin gelişmesi için gerekli olan otantik özgürlükçü zihniyetin üretici kapasitelerini aşındırabileceğini iddia ediyoruz.

Herhangi bir felsefi sistemin başarısı için, olası risklere ve acılara rağmen yaşanması ve harekete geçirilmesi çok önemlidir. Ahlaki bir standardı benimsemenin ve bir eylem planı izlemenin temel ürünü, kişinin ahlaki kimliğidir. Eğer kişi, ahlaki standardını gerçekleştirmek için gerekli olan eylem yolunu izlemekten aciz veya isteksizse, o zaman sonuç mutlaka bu standarda ihanet olacaktır. Eğer Liberter hareket kendi standardını yerine getirmezse, davası kuşkusuz unutulmaya yüz tutacaktır. Felsefi olarak agnostik bir konuma sahip olan insan kitleleri, bir standardı savunan, ancak onu harekete geçirme kararlılığında zayıf olanlara kesinlikle güvenmeyecektir. Saygı, inançları için savaşmaya ve ölmeye istekli olanlar için güçlü olma eğilimindedir - yanlış inançlar bile. Zamanla, bu tür eylemler, ne kadar şiddetli ve tatsız olursa olsun, pozisyonları için bir kabul elde eder.

Bu nedenle devrim, özgürlükçü ideallerin benimsenmesi ve yayılması için doğal olarak gereklidir. Daha da önemlisi, devrimin bugünkü devletçi ortam bağlamında uygulanması, eski düzenin yıkıntularından bir medeniyet kurabilecek yeni bir kişilik tipinin kristalleşmesi için gereklidir. Özgürlükçü kişilik ideali sadece barışçıl bir üretici-yaratıcı olarak tanımlanmamalıdır, çünkü devletçi bir bağlamda bu iyi bir köle olmanın özüdür. Bireysel egemenliğin soyut ideallerinden egemen sınıfın gücüne karşı özgürlük kazanmak için gerekli müthiş savaflara geçmeye istekli bir kişilik olmalıdır. Risk ve acı yüzünden ahlaki eylemden küçülen bir kişilik ahlaki değil korkaktır.

Bu durumda tehlikeye atacak bir felsefe olmaz, sadece ahlaki bir standart olarak poz veren korkaklık ve ikiyüzlülük. Esasen, şu anda 'Özgürlükçü Hareket" te var olan şey budur.

Özgürlükçüler hakları için savaşıma seçeneğini ciddi biçimde tartışmaya bile hazır değilse, devletçi sonrası bir toplumda kişisel haklar savunmasının etkinliğine kimsenin inanmasını nasıl beklerler? Efendilerinin haklarını geri vermelerini bekleyen insanlar, tesadüfen gerçekleşse bile, etkili bir post-devletçi toplum yürütmeyi nasıl bekleyebilirler? Bir birey Devlete karşı devrimci bir komploya girdiğinde, Devlet güçlü bir düşmandan başka bir şey olarak var olmaktan çıkar.

Ne de olsa, devletçi iktidarın temel sorunu, ne kadar büyük olursa olsun, nesnel fiziksel gücü değildir; zihinden akla yankılanan ve psikolojik olarak kendilerinden çok daha aşağı efendilerden korkan ve itaat eden insanların grotesk saçmalığına dönüşen öznel büyüleyici otoritedir. "Post-devletçi" bir toplum, etkili bir şekilde, her bireyin Devlete karşı savaşıma bilinçli istekliliği ile başlar. Buna karşılık, Devlet yasaları içinde yaşayan ve isyana itaatkar isteksizlikleriyle onun merhametini savunanlar, devlet fiilen ortadan kaldırılmış olsa bile, devletçilik sonrası bir toplum için gerekli kurumları asla yaratamayacaklardır. Onların zihniyeti, efendisi olmayan kölelerin zihniyeti olacaktır. Onlar için haklarının bozulmadan kalması her zaman sadece iyi bir şans meselesi olacaktır. Özgürlük asla verilemez, kazanılmalıdır! Bilinçli bir varlık, özgürlüğün zorluklarını karşılamak için kendi kurtuluşuna katılmalıdır.

Devrim, tüm risklerine, olası aşırılıklarına ve belirsizliklerine rağmen, mevcut dünya-tarihsel bağlam içinde ahlaki kimlikleriyle rasyonel olarak ilgilenenler için mevcut olan tek önemli girişimdir. Gerçeklikten kaçanlar, kendilerini nesnel olarak kurulmuş bir etiğin peşinde koştuklarını mantıksal olarak doğrulayamazlar. Özgürlüğün etkili ve tutarlı savunucuları olduklarını iddia etmek çok daha az. Onlar sadece kendilerini kandıran aptallardır ama çok azı vardır. Anti-devletçi önderlik olmadan, devrimin doğal süreci dünya ama sadece çeşitli gerici gaspçıların şeytani himayesi altında. Liberteryenler, kendi otantik miraslarının keşiflerini ve icatlarını reddederek, sadece daha iyi bir dünyaya giden yolu terk etmekle kalmayacak, aynı zamanda ahlaki varlıklar olarak kendi kimliklerinin yozlaşmasını da sağlamış olacaklardır.

Konumumuz Hakkında Daha Fazla Açıklama Notu:

Bu çalışma muhafazakarlar veya minarşistler için tasarlanmamıştır. İkincisini liberterler olarak görmüyoruz. Eğer kendinizi anarko-kapitalistlerin ya da anarşistlerin saflarında sayarsanız ve bizim konumumuz kulağa çok sert ya da tehlikeli geliyorsa, o zaman kendi öncüllerinizi ve dünyadaki durumu gözden geçirin – doğru olup olmadığımıza bakın – motivasyonlarımızın gerçek temelini inceleyecek kadar dürüst olun. Eğer köleliğin görece barışını devlete karşı devrimci savaş risklerine tercih ediyorsanız, o zaman öyle olsun! Ama ahlaki "tutarsızlıklarımız" hakkında yapmayın. Tezinizi formüle edin ve liberter dergilerde bizimkiyle yan yana basılmasına izin verin. Editörlerinize fikirlerimizin sansürünü durdurmalarını söyleyin - gerçeğin yargılanmasına izin verin!

Bizim saflarımıza katılmak isteyenler için, size Devleti ortadan kaldırmak için doğru yolda olacağınızdan başka bir şey vaat etmiyoruz. Cato Enstitüsü, Liberter Parti veya Mont Pelerin Topluluğu ile karşılaştırıldığında, devletin yasal tasmasının izin verdiği ölçüde kendilerini sonsuz entelektüalizm ve reformizmle şımartabilen rahat zenginler tarafından finanse edilen çok az aracımız var. Şu anda sahip olduğumuz tek şey tam bizim tarafımızda. Sonunda işler değişecek. Devletin çelişkileri, onunla birlikte reformistlerin çelişkilerini de ağırlaştıracaktır. LP'nin devletçi

reformun bir aracı olarak elde ettiği kazanımlar ne olursa olsun, onu siyasi ve ideolojik olarak kaçınılmaz bir devrimin parçası olmaktan alıkoyacaktır. Şimdiye kadar açıkça görölmesi gerektiği gibi, kölelik karşıtlarının LP'de ya da böyle bir örgütte güçsüz gözlemciler dışında çok az ya da hiç etkili bir yeri yoktur. Bu tür bir reformist araç, yönetici sınıfların nihai çıkarlarını farkında olmadan (?) korurken, radikalizm maskaralıklarını oynayan her türlü oportünist için tasarlanmıştır. Enerjinizi maskara, minarşist bir partinin sahtekarlığına harcamak için kandırılmayın.

The First Cell of the Underground Devrimci Anarko-kapitalist Hareket, U. S. A.

not:bu yazı aőađıdaki kaynağın çevirisidir

kaynak:https://archive.org/details/Revolution_201804/